

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Directorivm Ecclesiasticae Disciplinae, Coloniensi
praesertim Ecclesiae accommodatum**

Frangipani, Ottavio Mirto

Coloniae Agrippinae, 1597

VD16 F 2269

De Sacramento Extremæ Vnctionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62032)

in perpetuum suspendatur, & prout iuris est grauiter puniatur. Quod si quis super confessis consilio aliquando indiguerit, illud ita requirat, vt peccati authorem nullo modo manifestationis periculo exponat.

30. Cætera quæ ad Confessarij ac confitentis munus rectè obeundum pertinent, cognoscant Confessarij, cū ex libris quos eis in præcedentibus commendauimus, tum ex libro Pastoralis Ecclesiæ Cathedralis, & ex cap. 8. Statutorum D. Sifridi, & parte septima Concilij Prouincialis sub Hermanno s. habiti, nec non ex opusculis & tractatibus D. Thomæ Aquinatis; De modo confitendi & puritate conscientiæ; De officio Sacerdotis ac Sacramentis, quos Concilium Prouinciale sub Nicolao de Cusa, perpetuò in eorum manibus esse voluit.

Supra eodem artic. 14.

Conc. prouin. sub Herman no 5. parte 7. ca. 30. 31. 32. &c.

Conc. prouin. sub Nicolao De Cusa. §. 3. pa. 247.

DE SACRAMENTO

EXTREMAE VNCTIONIS.

VT nullum tempus est, quo aduersarius noster ad perdendos nos, & à fiducia etiam diuinæ misericordiæ si possit deturbandos, omnes versutiæ suæ neruos vehementius intendat, quàm cum impendere nobis vitæ exitum prospicit, animique & corporis vires deficere: ita Pastorum & Concionatorum sedula charitas, magnoperè debet esse sollicita, vt Christianus quisq; in extremo illo agone, contra omnes Sathanæ insultus benè armatus sit, & in spem diuinæ misericordiæ eò magis erectus, quo humanæ infirmitatis virtus magis læguescit, & vnusquisq; moriens, ad ingrediēdas ignotas sibi futuri seculi vias, ob peccatorum suorum conscientiam, & abyssum iudiciorum Dei, magis timet magisque horret. Quare cum clementissimus Dominus ac redemptor noster, in extreme vnctionis Sacramento, Passionis suæ virtutem, in firmissimum exeuntium præsidium, plenissimamque consolationem reliquerit; nihil officij, studij, ac diligentia, vel à Concionatoribus & Catechistis, in Concioni-

I.

R r r

bus &

bus & Catechismis, vel à Pastoribus pro huius sacramenti administratione prætermittendum erit, quin & omnes intelligant Sacramenti huius virtutes, atque utilitates, multipliciq; eius gratia perfrui, avidissimè cupiant, & nulli in extrema infirmitate constituti, Pastorum negligentia aut incuria eo destituantur. Quò eis seruietum illa quæ in Catechismo Concilij Tridentini hac de re digesta sunt, & in Concilijs Prouincialibus, Synodalibusq; Constitutionibus sancita: tum in his quæ sequuntur, ad maiorem Pastorum omnium instructionem, vt que omnibus magis obuia sint, sunt expressa

2. In primis ex ipsius Sacramenti institutione & virtute, hanc impressionem omnibus eximant, qua malè persuasum aliquibus est, eius perceptionem ad certam mortis facere accelerationem, ideoq; illam magna cum fidei ac spei iactura, differendam eousq; iudicant, donec iam mori incipiant; ita vt, (quod alioquin ad vberiore Sacramenti huius gratiam factum oportebat) nullam aut exiguam fidem, & religiosam animi voluntatem in Sacramenti huius perceptione adferre possint.

Concil. prouinc. sub Adolpho. 3. ca. Relatum nobis. est pag. 456. a.

3. Quia verò tanti Sacramenti contemptus, absq; ingenti scelere, & ipsius Sacramenti iniuria esse nō potest: si quis illud cōtempserit, vel in extremis constitutus cōpos mentis impendi sibi noluerit, ex constitutione Concilij Prouincialis sub Adolpho tertio habiti Ecclesiastica careat sepultura.

4. Aetas idonea, ad hoc Sacramentum suscipiendum, eadem est, quæ ad sacram Dominici corporis mensam admittendorum.

5. Vt singulari quodam animi ac pietatis vigore, nouaque deuotione Sacramentum hoc, & administretur, & suscipiatur, vimq; suam ac proprios effectus vberius exercere possit; non quidem, vt ferè fieri solet, vno eodemque temporis momento, vna cum sacra Eucharistia administretur; sed nisi necessitas aliud postulet, facta ali-

qua

qua temporis dilatione, & innouata rursus per reconciliationis Sacramentum (si fuerit necessarium) conscientia puritate.

6. Pro reuerentia huius Sacramēti, ac Sacerdotali dignitate, & Sacerdotis ab omni iniuria defensione, sēper ad sint Sacerdoti viri aliquot graues, ex ægroti vicinis aut amicis, qui illum sacrum infirmorum oleum portantem, ab Ecclesia ad infirmum deducant, & illuc cum honore reducant. Quinimò cum impendendum alicui erit extremum vnctionis Sacramentum, distincto campanæ maioris sono, omnibus parochianis id significetur, vt dato hoc signo ad Ecclesiam conueniant, & Sacerdoti sese iungant, vnà cum ipso pro salute ægri, Deum Patrem per Filium in Spiritu sancto deprecaturi, quotquot ad præstandum hoc charitatis opus non impediuntur; & ad promerendas pares indulgentias, quales, ad honorandam sacrosanctam Eucharistiam, Sacerdotem prosequentibus, donauimus, Deo operante excitabuntur. Ad prouocandam enim hanc populi ad honoranda Sacramenta pietatem, & fraternam in se inuicem charitatem, alios centum dies, de pœnis peccatis eorum debitis, in Domino eadem benignitate ac misericordia relaxamus, his qui pietatem hanc exercuerint, & nihilominus sese hoc beneficio & desiderijs, & Sacramentis dignos fecerint. Alij verò quibus non vacat Sacerdoti, & animo & corpore adesse, animis saltem adsint, & pro iungendi salute breuem saltem orationem in cœlum magno cum affectu emittant, eiusq; instantem agonem & anxietatem; perindè ac si in se sentirent, ceu viua eiusdem corporis membra, cordi capiant.

7. Cum Sacerdos sacrum infirmorum oleum ad infirmum perfert, superpelliceo quidem & stola indutus sit, ac ei lumen præferatur, amulaq; aquæ benedictæ, cum aspergillo ac cruce sine hastili, quæ veteri atq; perpetua Ecclesiæ consuetudine, ad lectum decubentis, ex aduerso

Rrr 2

. eius

eius figēda est, quo ille, durante ægritudine sua, causam, mysteria, virtutem, ac triumphos crucis Christi, redēptoris ac Ducis sui, nunquam non memori mente, viua fide, firma spe, ac fiducia, ardentissimaq; charitate tenēda esse moneatur: at non aperto vel nudo capite (quod in delatione S. Eucharistiæ faciendum esse iussimus) sed capite cooperto incedat, nec tintinnabulum moueatur, neq; cum pixide S. olei quam gestat, populo in plateis benedicat, ne honorem latriæ rudis populus perindē ac S. Eucharistiæ, ad conspectum huius pixidis exhibeat; sed vel hoc discrimine intelligat, honorem diuersum deferendum hīc esse; nempe quæ rei sacræ, vel materiæ sacramentali conueniat, non autem quæ Deo deferenda est.

*Concil. pro
ninc. sub Her
manno 5 par
te 7. cap. 50.*

8. Vbi Sacerdos ad ægrotum peruenerit, præmissa suaui ac pia salutatione, dulci, graui, ac ægri sensibus & mēti accommodata oratione, res & effectus huius Sacramēti exponat, eūq; consoletur ac cōfirmet, & a curis atq; amore huius sæculi, ad spē & desiderium vitæ æternæ erigat. Nequaquam verò (quod imprudentes faciunt, ignorantes officium sacerdotum ad populum, aut scire nolentes) vana longioris vitæ pollicitatione illum fallat, omneque animi eius robur soluat: sed contra potius ad contemnendam vitam & mortem, eamque parato, magnoque animo excipiendam ita componat, vt nihil præter Deum sapiat, nihil præter illum esuriat, & sitiatur, ille solus in corde, solus in ore eius versetur; propter illum dissolui cupiat; ab illius beatifica visione diutius abesse suam miseriam ducat; sic viuere Christianum esse, sic mori Christiano maximè necessarium persua-deat.

*Supra eod. ti-
tul. §. 3.*

9. Quamuis, vt præscriptum est, ita instructos oporteat esse Christianos omnes vt pœnitentiæ, & sacræ Eucharistiæ Sacramentum pia sollicitudine præmiserint, antequam inungendos se curent, illudq; religiosè præstiterint.

teri nt: roget tamē Sacerdos infirmū, antequam sacram Vnctionem impendere ei incipiat, an aliquem adhuc conscientia remorsum aut singultum sentiat; & si opus reconciliatione fuerit, eius confessionem audiat, eumq; absoluat.

10. Etsi ordinariē inungenda sint singula singulorum sensuum loca: nec vnquam nisi grauissima necessitas cogat aliter faciendum sit, constabit tamen sacrae Vnctionis Sacramentum, & in inungendo cōtagioso morbo, aut peste laborante, ad euitandum contagionis periculum suffecerit, si inungatur sensus organum, ad Vnctionem magis expositum & detectum, dicendo: *Per istam Sanctam Vnctionem, & suam piissimam misericordiam, indulgeat tibi Dominus, quidquid deliquisti per visum, auditum, odoratum, gustum, tactum, & gressum.* Atque hoc casu preces, quæ præmittendæ & subiungendæ erant, deuotè in Ecclesia coram venerabili Sacramento legantur, nec vnquam præmittantur aut negligantur; nisi Sacerdos videret agrotum deficere: tum enim eadem cautela vt licebit vel incipere ab ipsis vnctionibus: quibus collatis si infirmus superuixerit, alia omnia more solito exequenda sunt: sin autem moriatur, prætermittis illis, quæ legenda restabant, statim fiat animæ commendatio. Porro in inungendis leprosis, vel alia contagione infectis, hac vtatur Sacerdos cautela: spatula munda oleum pollicis admoueat, vngatq; agrotum, ac spatulam cum stuppa, qua pollicem & inuncta loca terfit, cremendam curet.

11. Si pede, manu, aliove inungendo membro infirmus careat; pars illi propinquior, eius loco inungatur. Sacerdotibus verò & Episcopis nō obstante præuia sacri ordinis sui vnctione, æquè ac Laicis manus vngantur.

12. Sacrae Vnctionis actionem inchoaturus Sacerdos, hortetur presentes omnes, vt sua sancta comprecatio

*Adolph. 3 in
hu qua à De
canti & Pa.*

Florib. in qui-
venda sunt §
29. ps. 486. d

ne, vberriam Sacramenti huius gratiam infirmo obtineant; ac sacra Vnctione absoluta, vbi ad templum peruentum fuerit, conuenienti adhortatione, pro temporis ac personarum ratione, proposita mortis necessitate, ac incertitudine, ad vitam sanctius ac prudentius, pro Christiani hominis vocatione transigendam, omnes excitet; & ad omnia pietatis & misericordiae officia, infirmo impendenda permoueat. Demum hoc misericordiae & pietatis officio, quod praestiterunt, pro meritis eis indulgentias annuntiet, eosque cum benedictione dimittat.

13. His ita peractis, verus Pastor, minimè arbitretur se nunc omnes, quae sui erant muneris partes, abundè praestitisse: sed pietatem quam ab alijs exegit, ipse in primis pro Pastoralis dignitate, charitatisque suae eminentia, re ipsa commonstret, & ouem suam in hac, quam cum crudelissima bestia habitura est lucta, non deserat; crebraque visitatione, ac omni sollicitudine, salutis eius causam gerat; nec vllis parcat laboribus, ne de manibus suis rapiatur, aut in aeternae damnationis veniat periculum. Quare vt non perpetuò adesse possit aegrotanti, morienti tamen, & vltima iaculanti suspiria adsit, animamque exeuntem in fide & spe confirmet, atque orationibus, admonitionibus omnibusque modis iuuet. Egressa verò de corpore anima, statim eius commendationem faciat, dicendo. *Subuenite sancti Dei &c.* Sin autem haec ipse per se aliquando non possit; minimè tamen negligat, quin per alios idoneos fiant, & toto aegritudinis tempore non desint, qui aegrum pia exhortatione, instructione, psalmorum poenitentialium, orationis Dominicae Passionis, Psalmodiarum, Litaniarum, aliarumque Sanctarum orationum suavi recitatione reficiant, animent, suamque pietate, & ardenti charitate, ad ingrediendam viam vniuersae carnis omnimodis expeditam faciant.